

[Hasle.]

Injurier, navnlig med Hensyn til Ordet „smugle“, mener jeg ikke, at de vilde have haft nogen Indflydelse, men det afgørende er, om det kunde antages at faa Indflydelse paa Bedømmelsen af, om tiltalte havde bagvasket, havde udtalt sig mod bedre Vidende ved at bruge Ordene „i Strid med gældende Regler“ og Ordet „Provokatør“.

Efter min Opfattelse kan der nu slet ikke være Tvivl om, at Oplysningen om, at Werner Calm paa det foreliggende Grundlag havde faaet Opholdstilladelse, vilde have indvirket paa Bedømmelsen af Spørgsmaalet om tiltaltes gode Tro, naar han sagde, at Tilladelsen var givet i Strid med almindeligt gældende Regler, og at Oplysningen om Forholdet baade til nazistiske og kommunistiske Statsmyndigheder vilde have været af Betydning paa samme Maade ved Bedømmelsen af Ordet „Provokatør“.

Her staar vi ved et meget alvorligt Problem. Hvis Justitsministeren vilde opretholde Tiltalen for det meget alvorlige Forhold Bagvaskelse, hvorefter Straffen kan stige til 2 Aars Fængsel, saa maatte Kortene have været lagt paa Bordet; vilde man ikke det, var det en ufravigelig Pligt at frafalde Tiltale for denne Sigtelse. Et tredje gives overhovedet ikke.

Det er ganske overordentlig alvorligt, naar den øverste Justitsmyndighed griber fejl paa et Omraade som dette. Her savnes indtil videre enhver Forklaring, og det er den, jeg her afæsker.

Til Slut skal jeg endnu kun nævne, at Ministeren i sin Redegørelse over for Offentligheden forsvarede sin Handlemaade med en Henviisning til, at det efter dansk Ret er Ærefornærmere, der skal føre Bevis, og ikke den sigtede, der skal bevise sin Uskyldighed. Dette er taget i Almindelighed en rigtig Sætning, men den maa forstaas — som Justitsministeren har sagt i et andet Tilfælde — *cum grano salis*, og den kan ikke ubetinget anvendes i en Injuriesag, der er rejst af det offentlige. Ifølge Retsplejelovens § 711 paaahviler det den offentlige Anklagemyndighed

„som Embedspligt at fremme enhver Sag med den Hurtighed, som Tilfældets Beskaffenhed tillader, og derved ikke blot have for Øje, at strafskyldige Personer drages til Ansvar, men ogsaa, at Forfølgning af Personer, som ikke er strafskyldige, ikke finder Sted“.

Denne Paragraf gælder naturligvis ogsaa for Injuriesøgmaal, naar det er det offentlige, der har overtaget Sagen. I det hele taget, naar man begrunder Henlæggelsen af en

Injuriesag til det offentlige, er det jo med den Motivering, at det har offentlig Interesse at faa denne Sag paataalt, og naar det har offentlig Interesse, betyder det, at alle relevante Oplysninger maa frem. Vil man af statslige eller af andre Grunde ikke have disse Oplysninger frem, maa man indrette Tiltalen saaledes, at det ikke uberettiget falder paa den tiltalte, at man ikke vil fremme Oplysningerne.

Jeg ventter Ministerens Forklaring paa, hvorledes man skal forstaa hans offentlige Udtalelser om, at man i en saadan Sag ganske roligt kan henvise tiltalte til selv at føre Bevis uden Hensyn til de Oplysninger, det offentlige ligger inde med. Om dette ønsker jeg ogsaa at æske Ministerens Forklaring.

Justitsministeren (Steincke): Det er jo ikke almindeligt, at en Politiker, for slet ikke at tale om en Minister, giver Udtryk for sine inderste Følelser; thi man vil eller bør altid bestrebe sig for ikke at blive latterliggjort. Alligevel føler jeg Trang til i dette specielle Tilfælde at udtrykke min Taknemmelighed over for den ærede Forespørger, fordi han har givet mig Lejlighed til dette Svar. Man kunde ganske vist anse baade Spørgsmaalet og Svaret for temmelig overflødig, dels fordi der aldrig vides at have eksisteret nogen Uenighed eller Misforstaaelse mellem eller inden for de store Partier i Rigsdagen med Hensyn til Asylrettens Principper eller om den af disse Principper afledede Praksis, om hvilken netop den nuværende Justitsminister har haft Lejlighed til gentagne Gange at redegøre, baade over for Rigsdagens udenrigspolitiske Nævn, her ved Folketingets Finanslovbehandling og gennem Statsradiofonien, uden at nogen betydende Part fra nogen Side har hævet sin Røst mod denne Praksis, dels fordi jeg netop med Hensyn til det specielle Tilfælde, som Forsvareren i Straffesagen mod Læge Frits Clausen særlig fremdrog, Kommunisten Werner Calm — det Tilfælde, som ogsaa den ærede Forespørger sigtede til —, jo allerede før Forespørgselsens Anmeldelse har givet den samlede Presse en udførlig Redegørelse baade vedrørende Sagens faktiske og dens juridiske Bestanddele, en Redegørelse, som jo er almindelig kendt for det høje Tings Medlemmer og navnlig og ikke mindst for den ærede Forespørger, der jo oven i Købet er en anerkendt Jurist; men alligevel er Forespørgselen ikke overflødig, særlig fordi visse Blade, nemlig de halv-nazistiske Organer her hjemme, har misbrugt de foreliggende Oplysninger og